

„ÖNFIA VÁGTA SEB”

(„Ezért nem „illették áhítattal” István király ünnepét”...)

István király „megítélése”, helyesebben szólva: történelmi szerepe kapcsán folyamatosan háborús zónába kerülünk, ahol még esélye sem nagyon mutatkozik a megbékélésnek. Az „ÁRULÓ-SZENT”, vagy a „SZENT-ÁRULÓ” jelzők mindent kifejeznek. A ránk erőltetett dogmák viszont recsegnek-ropognak folyamatosan, az elhallgatott igazság nyomása miatt. István személye azért fontos mindkét oldalnak, mert a HIT kérdése megkerülhetetlen. Hogyan veszett oda (látszólag) az Ős Tudás és hogyan vert gyökeret a Római judeokereszténység? Hogyan cserélték ki a Magyarok Istenét a zsidók Jehovájára. És mikor?

A kérdés sarkalatos, mert: „Ha a nép elfordul saját Védelmező Istenétől és ahelyett más nép védelmező istenét imádja, aláveti magát ama népnek is, melynek istenét elfogadta. „

„A régiek hallották az Ég szavát. Hallották, mert ügyeltek rá. Ezért voltak erősek, hatalmasok, nem ilyen beszari nyomorultak, mint a mostaniak”.

Mi történt a Pozsonyi csata -907. és a „Lech-mezei csata” (Augsburgi csata) -955. között és után. Hogyan lettünk győztesekből vesztesek, és hogyan lettünk szabad magyarokból jobbágyok?

Nem az a kérdés, hogy a „történelem” mit igazolt, vagy mit nem, ezeknek az eseményeknek a következményeként, bár az is megérne egy „misét”...

A kérdés az, hogy milyen erők álltak e mögött, és igazul cselekedtek a vezetőink, vagy az ÁRMÁNYT szolgálták?

A rábaközi hagyomány egészen más képet fest le nekünk, mint a „Szent István az Államalapító” hivatalos verzió.

Úgy a korrekt, hogy „Hallgattassék meg a másik fél is”, aztán ki-ki azt gondol, amit akar, lelkiisége szerint.

A Turul Nemzetség Ősi birtokán élve, számomra fontos, hogy Tudjam kik voltak IGAZAK és kik lettek árulók. Még akkor is, ha a Turul Nemzetség vérvonala számomra szent.

Ha Zoltától, Taksonytól, Gézától, Istvántól ered az „Önfia vágta seb”, akkor innen kell a gyógyulásnak elindulnia. Itt kell az Ősiségünk Igaz útjához visszatérnünk. Mindegy, hogy hány száz éve hazudoznak nekünk minderről.

(Vata táltos egykor megpróbálta. Bárcsak újra köztünk járna!)

Íme, én, „nevesembiztos”, ősök titkos tudásának óre szólok:

„A Bulászló (Boleszláv) mondát érdemes alaposan megvizsgálnunk és értesítéseit a Lech- mezei eseményről összevetnünk egyrészt a tudományos tényekkel, másrészt az iskolákban belénk nevelt meggyőződésekkel.

Az iskolákban azt tanultuk, hogy a magyarokra, őseinkre 955. augusztus 10- én Ottó német király döntő csapást mért. Ettől az ősök jobb belátásra jutottak, nem kalandoztak, és hogy a keresztény Európa meg ne semmisítse őket, hanyatt- homlok fölverték a kereszténységet, Lajtától a Hargitáig. A hivatalos történelemírás is úgy tünteti fel, mintha a Lech mezején Magyarország vívott volna párviadalt Németországgal, holott ennek a tények ellentmondanak.

A rábaközi hagyomány szerint több Magyarország volt és több Németország. A konfliktus, mely Augsburg ostromához, majd a Lech-mezei csatához vezetett, belső német konfliktus volt, melybe egy akkori, a Bakonytól az Enns folyóig terülő állam hadereje beavatkozott. A központosító Ottó ellenfeleit támogatandó. Egy másik magyar államképződmény - nevezetesen az Árpád-ház állama - szintén beavatkozott Ottó oldalán, mert szintén egyeduralomra törekedett - a magyar törzsek fölött. Mi igazolható ebből? Szövetségesek voltak-e - a többi magyar ellen - Ottó és Taksony?

Mindenesetre föltűnik, hogy Ottó a győzelmet nem aknázza ki. Nem tört be magyar területre, de a magyarok által megszállt területekre sem. Ezekre a területekre az Árpád-ház tette rá kezét. A Mura völgyét és Felső-Ausztriát csak 970 körül ürítették ki, a Lajta és Enns közötti területeket pedig 996-ban ajándékozta Géza fejedelem II. Henrik bajor királynak nászajándékként, Gizella és István eljegyzésekor.

E fejlemények kapcsán nem derül fény megtorlásra, mely az összmagyarságnak szólt volna. S hol maradt a megsemmisítés, az elsöprés a keresztény Európa részéről?

A Lech-mezei vereség és a kereszténység fölvétele között fél évszázad telt el. Ami a magyarság és a kereszténység viszonyát illeti, nem fődözhető föl kényszerítő összefüggés a csatavesztéssel. Más történt!

Taksonynak sikerült Bulcsút fölakasztatni. Bizánci forrásokból is tudjuk, hogy közte és az „Árpád-ház” között súrlódás volt. Bulcsú szerint az Árpád-háznak nem lett volna akkora érdeme a Honfoglalásban, mint azt utólag állította.

A Lech-mezei vereség a nyugati magyar törzseket gyöngítette meg. Lehel is odaveszett, Sár, az avar-besenyő vezér is. A Súr törzsön belül az Oslí nemzetség került élre. Az Oslíak-at megnyerte-e, vagy megfélemlítette-e István király, nem tudjuk. Mindenesetre beadták a derekukat és bőkezűen támogatták az Egyházat.

Bulcsú kabar népével, a Borsán törzssel nem mert István ujjat húzni.

Dombos János szerint:

... „házassággal kötötte bé őket birodalmába. Húgát adta feleségül Aba

Sámuelhez, aki mózsiás volt. Mózsiás is maradt. Király korában is. Ő rendelte el Esztergomban a zsinagóga építését.”

Ám mi haszna volt Ottó királynak Lech-mezei győzelméből? Megszűnt - akkor is, ha az Árpádok kezére került - a nyugati magyar törzsek függetlensége. A központosítás ellen kapálódzó német törzseknek nem maradt katonai támasza Ottó ellen. Hét esztendővel a Lech-mezei csata után a pápa császárrá koronázta. Megújult a német-római császárság, megerősödött az urak-papok szimbiózisa. A magyaroknál is egyközpontú, feudális hatalom jött létre, mely keresztvíz alá terelte a népet. A „pogány” magyarok által visszahozott liberális őseurópai etika, és a dualista filozófia is vereséget szenvedett: visszaszorult belső emigrációba.

Nem veszélyeztette a feudális berendezkedést.

A német és magyar új dinasztia összeházasodott! Ha Ottó olyan csúfosan verte volna meg a magyarokat, - méghozzá az összmagyar állam hadseregét! -, benyomult volna magyar földre és a két „ház” nem házassággal pöcsételezte volna meg Ottó és Taksony szövetségét!

Ami a Lech-mezei csata leírását illeti, a magyar tudók emlékezetében kis híján megegyezik a történelmi kutatások eredményével. A hagyomány kilenc, a történelem nyolc fölmentő hadról tud. „Bulászló” pedig Boleszláv morva fejedelem. A krónikák szerint az ő serege támadta meg - derült égből, meglepetésszerűen

- Lech mezején a magyarokat. Miért nem vették észre ezt a sereget is időben a magyarok, épp úgy mint a többi nyolcat, vagy kilencet?

Észre vették, csak nem azonosították ellenségnek. A „sereg élét” alkotó magyarok miatt! A hagyomány szerint - s ez igencsak hitelesnek tűnik. A seregben

- Bulászló-Boleszláv seregéről van szó - a rábaközi értesítés szerint morvák és normannok is voltak. Nem lehet véletlen, hogy István koronázási kardja normann kard.

Az Árpádok idegen harcosokra támaszkodtak. István uralkodása alatt ez a fejlődés csak erősödött. Miért nem tettük föl eddig a kérdést, hogy ki ellen?! Saját népük ellen!

A történészek e fölött elsiklottak. Az Öreganyáim nem. Ezért nem „illették áhítattal” István király ünnepét.

Ahol a népet foglalkoztatta a múlt és ismert szóbeli hagyományt, sehol sem lelkesedtek István királyért, feleségéért még annyira sem. Szívükből talán csak a nemzetiségek, főleg a szlávok és a szlávval „ütött” palócok ünnepelték.

A földre éhes szegény parasztság őket okolta szegénységéért, mert „ők adták papoknak meg uraknak a földet”. Ma Istvánt és nejét könnyebb elfogadtatni, mint nagy államalapítót.”

„Bulászló a Lech mezején

(A Lech-mezei „vereség” minden más hagyománynál elevebben élt Rábaköz tudóinak, bűvöseinek, bácsáinak emlékezetében. A rábapatonai „Tudós” Nagy Ferencről, a barbacsi „Jámor János”-ig, az acsalagi Bendes József-ig mindvalahány tudta - méghozzá igen egybehangzóan. Mindkét Öreganyám is tudta, ezért Szent István ünnepét „nem illették áhítattal”.)

„Banun visszaszerzése után előbbre léphettek a magyar nemzetek Baján örökségébe, egészen a Keremez vizéig, noha Kurszán tücsköstül-ve- rebestül, minden bánjával egyetemben törbe csalatott

és odaveszett. A hon eredetire bújult de fővezér híján «széllé lazult».

Akkortájt ezért még nem volt egy-kerek Magyarország, sem Bajánhoz mérhető uralkodó nem volt. Eleink több birodalomban éltek, más-más belső jogban. Ám mert vérrel léptek nemzeteik andaságra, kettőben közösködtek: baj esetére választott fővezérben, békében meg a «Jó Szomszédság TÖRVÉNYÉ»-nek megtartásában, hogy gyöpü ide, gyöpü oda, nehogy egymásra hatalmaskodjanak.

Erre a horka ügyelt, aki annak idején Bulcsú vala, a matyók bánja. Bulcsút pedig azért választák e tisztre, mert apjának nagy része volt Banun, az avar örökség megszabadításában. Már az apja Vasba szállt Borsodból, nemzete felével.

Árpád perzsa pereputtya csak a maga nemzetét uralta, meg egynémely olasz várost, mely kezükre került Banunban. Ők maguk szeredások¹³¹ voltak, de népeik közt Manó hitét is túrték, mert e hitek egektől valónak hirdetik az úrságot, szolgaságot, ellentétben a mi hitünkkel. Árpád nemzetén akkortájt Fajszál bán uralkodott, ki meg magát horzemi módon Zoltán-nak nevezé és a világ felé úgy tón, mintha minden magyarok uralkodója volna. E gyöngéjére koppintának rá Ezekpapjai. Bolhát dugtak fülébe, adták alá a lovat, hogy «egy Isten az Égben, egy Úr a Földön». S ez az Úr ő leendjen! Ám a németek egyik fejedelmének is bolhát dugának fülébe ezirányba, mert a papok nagy birodalmakat akartak, melyekben övék a végső szó.

A népek, nemzetek pedig mást áhítottak. Azok is, akik már nem élhették a Jó Szomszédság Törvényé-t. A mi eleink - a szeredásokat kivéve - eszerint éltek és eszébe hozták a környékező világuknak, hogy talp alá rendeltetés nélkül méltóbban lehet élni. Ki-ki a maga módján békében, sokféleségben, de összegyalult akaratban! Akkoriban arra mén, hogy nagy birodalmak kerekedjenek-e urakkal, papokkal, nyomorult szolgálkkal, vagy szabad népek sok szabad országa támadjon-e létre.

Őt vezérek pedig, név szerint Bulcsú, Level, Kecöl, Súr meg Vajta, a Három Ős kardforgató vezérei meghányták-vetették a világ folyását, mert német követek jövének és támaszt kértek bizonyos Ottó király ellen, aki

- Fajszál fiához, Taksonyhoz hasonlatosan - papok palástja alól vicsorga- tott a többire. Taksony követte Fajszál Zoltánt az ő maga nemzetefölött. Még csak titokban szövődött Rómához, azok istenét nem akarta, mert Manót hitte - perzsa módon - inkább.

A bugrisok meg szászok ismét oltalmazóul hitták bé eleinket, kiknek hazája keleten a Bakonyra dőlt, délen Somodorszáig ért, északon a Moraváig, az ongurok, végföldjéig, nyugaton pedig a Keremez vizéig, mely a Dunába árad.

A vezérek láták, hogy most végleg nem babra megy, szövetségre léptek (a bajorokkal, szászokkal) és a zöld ár lehúzódtával (a Duna tavaszi áradását követően) hadba vonultak, Ottó császárságának elejét veendő. Ez az Ottó király is nagyra vágyott, mert tüzelték is rá. Császár akart lenni, de ehhez még saját fiának sem fült a foga, mert nem akart úgy örökölni császárságot, hogy Rómából pelenkázta papokkal. A mieink ezt tudták, de azt nem tudták, hogy Taksony a római papokkal is, meg evvel az Ottóval is egy követ fúj! Mert efféle a vérszövetség részei - a Magyarok Istene fölējük nyújtott karja alatt - még nem vetemedtek. Taksony, az ő szívében, azonban szeredés volt és ő is császár akart lenni.

A legfontosabb város Németföldön - ezt, ugye, máma már tudjuk, de eleink is tudták - Augsburg volt. Úgy tűnt, hogy akié e város, azé Németország. A mieink, velük a bugrisok meg szászok, akik között sok siláng volt, ostrom alá vették a várost. A bugrisokba meg szászokba, akik között igen sok siláng volt, félsz költözött és megszökének. Mert ők igen hamar megszimatolták kilenc sereg közeledtét. Pedig a császár városának megvétele már igen közel volt.

Ekkor jelenték a strázsák kilenc had közeledtét. Ezek két napos hézaggal következtek egymásra Nyugat felől. A mieink mögējük kerültek és hátulról előre haladva öt hadat lenyiszáltak a kilencből, anélkül, hogy az előttük járók erre ügyeltek volna. Éppen a hatodik német seregbe szándékoztak belécsorbítani, midőn oldalba kapta őket egy váratlan támadás.

Ez Bulászló hada volt. Bulászló seregének törzsét morvák «tették». Azokat oroszok vezették, a sereg élet pedig Taksony adá Bulászló alá saját vitézeiből. A mieink ezért e hadat segítőnek vélték, meg «bámulónak». Azért vélték segítőnek e hadat, mert annak élén elhangzott a huly-huly!

Ám ez nekik szólt! Mire észbe kaptak, késő volt.

Level mosoni hadában igen sok kölkök harcolt. Ezeket igen féltette, noha még így, Taksony árulása dacára is győztek volna, ha nem ered el az eső. Ijait hasznavehetetlenné váltak, a kölkökpedig nem állták erővel az erősebb karok csapásait. Taksony meg csupa izmos vitézt adott Bulászló alá.

Level, a véget érezvén, Kecöl hadnagyra bízta az ifiakat. Az átvágá magát velük a morávok során. Meg sem állt velük a Bugris tengerig. Azon a tájon jó emlékezetben voltak a mieink. A nép elrejté őket. Sebeiből sok ifiú vitéz ott állt lábra és ott is ragadt a bugris leányok szoknyájához.

Nemelyek később hazaszállingóztak, bár elveszettek hitték őket. Ők aztán új hitelt adtak a gyalázat hírének. Ezek között voltak bugris vitézek is, akik állhatatosak maradtak, nem futottak meg. Ezek maradékának hazát adott Level családjá a Mosoni lapon¹⁵⁰, Ezek ott a németek elei!

Végtére is, hadaink megadák magukat. A vezérek Taksony hadnagyainak, de azok gyalázatra átengedték őket Ottó királynak. Ez volt az egyezés közte meg Taksony között. Az megfölkötteté őket, mintha nem hadvezérek lettek volna, hanem haramiák. Level - így hírlík - Taksony seregének vezérét még másvilágra küldte, mielőtt gúzsba kötötték volna.

Ám Taksony vitézei is mind odavesztek, mert Ottó vitézei fölkoncolták őket. Nehogy híre keljen ennek a gyalázatos árulásnak. Csak hetet hagytak életben. Azokat megcsonkították, kitépték nyelvüket, hogy a mieink itthon láthassák, micsoda csúfság esett. Meg ez lett volna a jel Taksonynak, hogy minden sikerült. Mert ők ezt így tervelték.

Jóban is maradtak, akkora nyalom-falom barátságban, hogy a két pere- putty össze is boronálódott, amikor ama gyereksanyarító Gizellát a rokongyilkos Istvánnal összeházásították.”

Bors Terézia, kónyi születésű Öreganyám szerint:

„Magunk közt szólva haramiák voltak. A szent István is, meg a Gizella is. Az István megölette saját nagybátyját is, Koppán horkát, hogy örökölje, meg hogy ne legyen gaztetteinek bírója. A Gizi nálánál is elvetemültebb volt.

Kisgyereket sanyarított vakká forró ecettel, nehogy az lehessen a király. A «kutyafejő tatárok» «irgalmasabb szívűek» voltak!”

A «kutyafejő tatárt» „kutyafejű” alakban ismerjük. Ez értelmi és hangtani elcsúszás.

Kutyafejőnek a kecsketartó népeket csúfolták, mint a Rábaközben a szegény Dörieket például (döriek, nemesek, kutyát fejnek, úgy élnek). A fejőből fejű lett, miképpen a „kacsú lábon forgó”-ból „kacsa-lábon forgó” kastély.

... «irgalmasabb szívűek»: ismeretes, hogy a mongolok, tatárok nem bántották a gyerekeket.

Kisgyereknek számított a „kerékszegeknél alacsonyabb”gyerek. Őket - gyakran iszonyatos pusztításaik következményeként- magukhoz vették és tisztességesen fölnevelték.

„Volt pedig köztük egy Dömös nevű vitéz, aki kölletlen vala Taksony seregében. Átkele a Hányon és Csépfaluban összecsődíté a népet. Beszélni bár nem tudott, de tudott írni. Rovással, mint akkor a régiek. Ezt a németek nem gondolták róla. Agyagot kentek elé, ő meg leírta, mi esett és hogyan.

Ezért tudjuk. Dömös vitéz nem gyanúsító volt, hanem tudta, miért rendelte Taksony a maga legjobb zászlait Bulászló alá: Level meg Bulcsú országát megingatni.

Támadt is gyász! Főleg a fehérszívű szomorodott meg. Nem csak a sok dali férfi veszte miatt, hanem mert tudták, hogy Ezek hite vesz erőt a nemzeten. Ezek hitében pedig a nőszemély bűnös állat és úgy is bánnak vele.

Azért átélünk minden rosszat mindmáig, dicsértessék UKKÓ isten- anyánk, a homlokán Holddal ékes Boldogasszony!”

(Máté Imre-YOTENGRIT)

Legyenek fényesek a nappalaitok és csendesek az éjszakáitok!

-a „fogadós”-